

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΟΥ Σ. Δ. Γ. (1)

Α'

Ο Σύνδεσμός μας όπως όλα τα διεθνή φρεμιστικά σωματεία έχει στο πρόγραμμά του την κατάργησιν ὅλης τῆς ἰδιαίτερας νομοθεσίας καὶ τῶν κανονισμῶν ποῦ ἀφοροῦν καὶ ἐφαρμόζονται μόνον εἰς τὰς γυναῖκας ὡς πρὸς τὰ δημόσια ἥθη.

Διὰ τοῦτο ἀπὸ τὸ 1920 ὅτε ἰδρύθη κατέβαλε κάθε προσπάθειαν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ μὲ κάθε τρόπον ἠθικὴ καὶ ἔλική ἐκμετάλλευσις τῆς γυναικείας σαρκὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἐξαιρετικῶς διαδεδομένη καὶ ἐμφανίζει μίαν κατὰστασαν πραγματικῶς οἰκτρῶν, ἡ ὁποία τελευταῖως ἐστιγματίζει καὶ διεθνῶς διὰ τῆς ἐπισήμου ἐρευνῆς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρευνῆς αὐτῆς δημοσιευθέντα εἰς τόμον ἀποσταλέντα εἰς τὰς Κυβερνήσεις διὰ νὰ ἐκφράσουν τὰς ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις των, δὲν μετεβλήθησαν καθόλου ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία οὕτω ἀνεγνώρισεν ἐπισήμως τὴν ἀλήθειαν τῶν πορισμάτων τῆς ἐρευνῆς αὐτῆς, ποῦ στιγματίζει τὴν Ἑλληνικὴν κατάστασιν.

Τὰ αἷτια τοῦ φαινομένου τούτου πρόει καὶ ἐδῶ, ὅπως παντοῦ, νὰ ἀναζητηθῶν εἰς κοινωνικοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐπεδεδίωξαν τὴν κατάστασιν ἰδιαίτερος εἰς τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια, ὅτε ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ, μὲ τὴν πλήρη ἀνατροπὴν τῆς οἰκονομικῆς θέσεως χιλιάδων οἰκογενειῶν, προστόιμασε προσφορῶτερον ἀνθρώπινον ἔδαφος διὰ κάθε ἐκμετάλλευσιν καὶ συνετέλεσε ὥστε ν' ἀναγνωρισθῇ διεθνῶς ἡ σημασία τῆς χώρας μας ὡς τοπικοῦ κέντρου καὶ σταθμοῦ διὰ τὴν ἐμποροποιημένην διεθνή σωματεμπορίαν.

Τὰ ἡμερομίσθια καὶ οἱ μισθοὶ τῆς πείνας, διὰ τῶν ὁποίων πληρώνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα γενικῶς ἡ γυναικεία ἐργασία, ἡ ἀνεργία, ἡ ἠθικὴ κατὰπτώσις ποῦ παρακολουθεῖ τὰς πολεμικὰς συμφορὰς, ἡ πικρία διὰ τὴν ἀπότομον μεταβολὴν τῆς ἀτομικῆς καὶ οἰκογενειακῆς οἰκονομικῆς στάθμης καὶ διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀνισότητα, πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ πόθη, ὠθοῦν καὶ σήμερον ἀκόμη τὰ λαϊκὰ κορίτσια εἰς τὴν πορνείαν, ἡ ὁποία προμηθεύει ἀρχικῶς ποσὸν συμπληρωματικὸν τοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας κέρδους, διὰ νὰ καταντήσῃ μόνιμον ἐπάγγελμα. Ἐξ ἄλλου ἡ ἐλλείψις κάθε προστασίας τοῦ ἐξωγάμου παιδιοῦ καὶ ἡ σκληρότης μὲ τὴν ὁποίαν ἡ κοινωνία ἐπιβάλλει εἰς μόνην τὴν γυναῖκα κόρην μητέρα τὰς κοινωνικὰς καὶ ἑλικὰς εὐθύνας διὰ τὰ ἐξώγαμα παιδιά της, εἶναι ἀναμφισβητήτως ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια αἷτια, τὰ ὁποῖα ὠθοῦν εἰς τὴν πορνείαν ὡς εἰς μόνιμον ἐπάγγελμα πλήθος λαϊκῶν γυναικῶν, ὑπηρετιῶν κυρίως καὶ ἐργασιῶν, αἱ ὁποῖαι μὴ γενόμεναι δεκταὶ εἰς τὰς οἰκογενεῖας των μετὰ τὸ πρῶτον βῆμα καὶ στιγματίζονται κοινωνι-

κῶς, τόσον ὥστε καὶ ἡ ἑλικὴ των συντήρησις νὰ καθίσταται προβληματικὴ, γίνονται τὰ προσφορῶτερα θύματα τῶν σωματεμπόρων, διότι ἡ πορνεία τοὺς παρουσιάζεται ὡς μία εὐκολωτέρα διέξοδος.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι τὸ μεγάλο πλῆθος τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος κοινῶν γυναικῶν στρατολογεῖται μέσα εἰς τὰς πτωχὰς λαϊκὰς τάξεις. Ὅλοι αἱ ἐπίσημοι ἔρευναι, ποῦ ἔγιναν εἰς τὰ μεγάλα βιομηχανικὰ κέντρα τῆς Ἑυρώπης, ἀπέδειξαν ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν χαμηλῶν ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν αἱ γυναῖκες τῶν λαϊκῶν ἐργαζομένων τάξεων ἔχουν πάντοτε μπροστὰ τους τὸ θλιβερὸν δίλημμα, νὰ ἐκλέξουν μετὰ τῆς ἀνηθικότητος καὶ τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἐξαντλήσεως, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν καὶ τὴν ἐλάχιστη ἀμειβομένην ἐργασίαν. Διὰ τοῦτο ἡ ἀντίληψις τῆς ἀτομικῆς εὐθύνης καὶ ὡς πρὸς τὴν πορνείαν, ὑπεχώρησε μπροστὰ στὴν ἀντίληψιν τῆς «συνλογικῆς εὐθύνης» καὶ ἀντὶ τῆς ἀτομικῆς τιμωρίας τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀνηθικῶν γυναικῶν, διὰ παντὸς εἶδους μέτρων, ἀπὸ τὰ μεσαιωνικὰ μαριύρια μέχρι τῶν τελευταίων ἀστυνομικῶν ἐξευτελισμῶν, ἀναζητοῦνται σήμερον προληπτικὰ μέτρα, ποῦ καθημερινῶς ἐνσαρκώνονται σὲ θεσμοὺς ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ διακανονισμοῦ τῶν δημοσίων ἠθῶν, μὲ σκοπὸν νὰ ὑψώσουν τὴν οἰκονομικὴν καὶ πνευματικὴν στάθμην τῶν λαϊκῶν τάξεων. Παράλληλα ὡς ἀποτελέσματα των περὶ ἀτομικῆς ἐλευθερίας ἰδεῶν, ἔγινε δεκτόν, ὅτι ἡ εὐθύνη διὰ τὰς ἐρωτικὰς σχέσεις τῶν δύο φύλων δὲν μπορεῖ νὰ βαρύνῃ μόνον τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ τοὺς δύο παράγοντας, ὡς πρὸς τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποτελέσματα καὶ τὰ ἑλικὰ καὶ ἠθικὰ βάρη. Διὰ τοῦτο καθιερώθη βαθμηδὸν εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη ἡ εὐθύνη τοῦ πατέρα διὰ τὰ ἐξώγαμα παιδιά, ἐνῶ συγχρόνως ἐπεκράτησεν ἡ ἰδέα, ὅτι εἶναι ἀδίκον καὶ παράλογον ὡς πρὸς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κοινωνικοῦ κινδύνου ποῦ ἀποτελεῖ ἡ πορνεία ἀπὸ ἠθικὴν καὶ σωματικὴν ἀποψιν, νὰ ὑφίσταται ἡ γυναῖκα μόνη ὅλας τὰς συνεπείας, ἐνῶ ὁ ἄνδρας μένει ἀνεύθυνος. Οὕτω ἐμορφώθη καὶ ἡ ἀντίληψις, ὅτι ἐὰν ἀντικρουθῇ καθ' ἑαυτὴν ἡ πορνεία ὡς πράξις ἀνήθικος, ἡ ἀνηθικότης **αὐτῆς βαρύνει** ἐξ ἴσου **καὶ ἐκεῖνον ποῦ προσφέρει καὶ ἐκεῖνον ποῦ ἐπωφελεῖται ἢ ἐξαγοράζει τὴν προσφοράν**. Διότι ἡ ζήτησις τῆς ἡδονῆς ἀπὸ τοὺς ἄνδρας προκαλεῖ καὶ συντηρεῖ τὴν προσφοράν τῶν γυναικῶν ὥστε δὲν εἶναι ἀνεκτὸν οὔτε δίκαιον, νὰ ὑφίσταται μόνον ἡ γυναῖκα τὰς συνεπείας τῆς κοινῆς πράξεως.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὅλα τὰ ἀνωτέρω καὶ ἄλλα συναφῆ αἷτια προκαλοῦν καὶ συντηροῦν τὴν πορνείαν, εἶναι τοῦλάχιστον ἄστοχον καὶ ἀρελὲς νὰ νομίζεται ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ καταπολεμηθῇ μὲ συστήματα τὰ ὁποῖα θίγουν τὰ ἀποτελέσματα ἀντὶ τῶν αἰτίων. Σήμερον ἡ πορνεία ἐμφανίζεται ὡς διεθνὴς ὁργανωμένη ἐπιχείρησις κεφαλαιοκρατικῆς μορφῆς, μὲ πράκτορας καὶ ἀντιπροσώπους, μὲ διεθνῶς γνωστῶς

(Σημ.) 1) Τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ἐτοιμάσθηκε ὅταν καταρτίσθη τὸ σχετὸν προσχέδιο νόμου στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἐχει συνταχθῇ ἀπὸ τὴ Γ. Γραμματεῖα τοῦ Συνδέσμου.

λιμένες εξαγωγής και τόπους καταναλώσεως του ανθρώπινου εμπορεύματος, είναι συνεπώς μορφής καθωρισμένης από αίτια βαθύτατα συνδεδεμένα με την δλην συνάρθρωσιν της κοινωνίας.

* *

Εν εκ των συστημάτων με τα όποια αντικρούσθη η πορνεία, ο διακανονισμός (Règlementation) με βάσιν τους κοινούς οίκους, την καταγραφήν των κοινών γυναικών, την Ιατρικήν των επιθεώρησιν και τὸν ἐγκλεισμόν των εἰς τοὺς οἴκους ἀνοχῆς, ἐφαρμολογήθη ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἐφαρμολύεται εἰς μερικὰ μόνον κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὴν χώραν μας.

Ὡς θεωρητικαὶ βάσεις τοῦ συστήματος ἐχρησίμευσαν: ἡ προστασία τῆς ἠθικῆς καὶ ἡ προστασία τῆς Δημοσίας ὑγείας.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν πρώτην, δὲν στηρίζεται οὔτε εἶναι ἀνεκτὴ πλέον, ἡ ἀποψις ὅτι οἱ γνωστοὶ οἴκοι ἀποτελοῦν ἀναγκαῖον κακὸν καὶ ὅτι ἐξυπηρετεῖται τὸ κοινωνικὸν σύνολον μετὰ τὴν ἀποκτίνωσιν, τὸν σωματικὸν μαρασμὸν καὶ τὸν θάνατον ἀκόμη μιᾶς μερίδος γυναικῶν, ἐφόσον διαφυλάσσεται ἡ ἠθικὴ τῶν λοιπῶν. Μακροχρόνιος πείρα ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τοῦ θεσμοῦ, ἐπεισεν ὅλους τοὺς ἀντικειμενικοὺς ἐρευνητὰς καὶ ἐπιστήμονας ὅτι ἀντὶ νὰ ὤφελη τὰ δημόσια ἦθλη, ἀπεναντίας τὰ βλάπτει, διότι πάρασκει ἀξεί προσφορὸν ἔδαφος διὰ τὴν ἀποχαλίνωσιν τῶν φρυσικῶν ἐνστίκτων εἰς τὴν νεολαίαν, διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὸν ἐκκαυλισμὸν τῶν νσαρῶν κοριτσιῶν καὶ διὰ τὴν διεθνή συνεπῶς ἀνάπτυξιν τῆς σωματεμπορίας, διότι οἱ οἴκοι ἔχουν ἀνάγκην συνεχοῦς ἀναεώσεως τοῦ ἀνθρώπινου ὕλικου των, ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦν πρόχειρα κέντρα διαφθορᾶς, πρσιτήρια κλπ. Ἡ εἰδικὴ γνωμοδοτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν ἀπεφάνθη ὅτι «ἡ δευτέρα κυρία πηγὴ τῆς σωματεμπορίας εἶναι οἱ οἴκοι αὐτοί».

Καὶ ἀκόμη ἀποτελεῖ οἰκτροὰν διάφρυσιν τῆς δικαιολογίας αὐτῆς, ἡ διαρκῶς μεγαλυτέρα ἔκτασις τῆς πορνείας, ἐκ τῶν καθαρῶς κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν αἰτίων ποὺ ἀνεφάρταμεν ἥδη. Ἀλλ' ἀνεξαοτήτως τῶν θλιβερῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ θεσμοῦ, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἐτῶν συνεχῶς ἐκτίθενται καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν κατέκτησε τοῦλάχιστον τόσον ἔδαφος, ὥστε νὰ μὴν εἶναι ἀνεκτὴ ἡ ἐξουθένωσις ἀνθρώπινων πλασμάτων ἔστω καὶ δῆθεν χάριν τῶν λοιπῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἠθικὴ ἀντίληψις ὡς πρὸς τὰς σχέσεις τῶν φύλων, ὅπως καθιερῶνεται ὑπὸ τὴν αὐξάνουσαν ἐπιρροὴν τοῦ γυναικείου παράγοντος, δὲν ἀνέχεται τὴν ἐπιβολὴν **διπλῆς ἠθικῆς**, ἥτοι τὸν γυναικεῖον ἐξευτελισμὸν, ἀπέναντι τῆς ἀνδρικῆς ἀσυδοσίας. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπέστη καὶ ὑφίσταται δριμυτάτην κοριτικὴν τὸ σύστημα τοῦ διακανονισμοῦ, διότι ἐγινε φανερόν, ὅτι καθιερῶνεται **διπλῆν ἠθικὴν καὶ ἀναλόγως τῶν κοινωνικῶν τάξεων**. Εἶναι βεβαίως εἰς ὅλους ἀντιληπτόν, ὅτι ἡ μετὰ λαμπρότητος ἀσκουμένη πορνεία, παρὰ γυναικῶν καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, διέφυγε πάντοτε τὸν ἔλεγχον καὶ τὸν διακανονισμόν, ὁ ὁποῖος οὔτω δικαίως χαρακτηρίζεται ὡς ἠθικὴ ἐκμετάλλευσις τῶν κοινωνικῶς

ἀδυνάτων. Ἡ δῆθεν ἠθικὴ βάσις τοῦ συστήματος αὐτοῦ, κατέρρευσε ἐτσι κατὰ τὰ κυτμήματα τῶν διεθνῶς ὁργανωμένων ἀνθρωπιστῶν καὶ τῶν δύο φύλων, οἱ ὁποῖοι πρὸ δεκαετηρίδων ἀπεκάλυψαν εἰς τὴν ἔκκληκτον τότε δημοσίαν γνώμην τῶν πολιτισμένων χωρῶν, **τὸν ἠθικὸν δόλον** ποὺ ἀποτελεῖ ὅλον τὸ δίκτιον τοῦ συστήματος, ὅπως ὑφαίνεται γύρω ἀπὸ τὴν ξεπεσμένην γυναῖκα. Διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἠθικῆς καὶ ἐν ὀνόματί της καταδιώκουν τὴν πορνείαν καὶ μεταχειρίζονται κάθε μέσον ἐναντίον τῶν ἐλευθερίων γυναικῶν, ἔως ὅτου ἀναγκασθοῦν εὐρισκόμεναι ἀνάμεσα στὴν Σκύλλαν τῶν σωματεμπορῶν καὶ στὴν Χάρυβδιν τοῦ Κρατικοῦ διακανονισμοῦ, νὰ ριφθοῦν πρὸς τὴν δευτέραν μετὰ τὴν ἐλπίδα κάποιας ασφαλείας.

Ἔτσι ἡ ἠθικὴ συνειδήσις τοῦ Κράτους, ἐπιτρέπει τώρα ὅτι πρὶν κατεδίωκε. Καὶ ἡ πορνεία ἀσχεῖται πλέον ἐλευθέρως **ὑπὸ τὴν αἰγίδα του**, μετὰ τὴν τυπικὴν καταγραφὴν τῆς γυναικός, ποὺ γίνεται δῆθεν «οἰκεία θελήσει». Δὲν ὑπάρχει ἴσως εἰς τὴν σερὰν τῶν κοινωνικῶν προσχημάτων, περισσότερον ἀσύστολον καὶ εἰδεχθῆς ψεῦδος, ἀπὸ τὴν **ἐκουσίαν** αὐτὴν καταγραφὴν, τὴν ὑπογραφὴν δηλ. τῆς καταδίκης της, τὴν ὁποῖαν προσφέρει τὸ Κράτος, ὡς τὸν χιτῶνα τοῦ Νέσσου εἰς τὴν ξεπεσμένην γυναῖκα. Ἀλλ' ὁ χιτῶν αὐτός, δὲν ἀποσπᾷ μόνον τὴν σάρκα τῶν ἀθλίων αὐτῶν πλασμάτων ποὺ εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινον οἶκτον. Περιβάλλει μετὰ τὴν φλόγα τῆς ἐκδικήσεως σὰν μέσα εἰς ἓνα σπασμόν, ὀλοκληρον τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, ἐξαπολύων τὰ σωματικά καὶ ἠθικά του μιάσματα.

Ἔμενε ὁμως δεύτερον **ἔρεσμα τοῦ συστήματος αὐτοῦ, ἡ προστασία τῆς δημοσίας ὑγείας**. Ἀλλ' ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ἀπέδειξεν 1) ὅτι ἡ Ιατρικὴ ἐπιθεώρησις, ὅπως γίνεται κατὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπέχουν ἀπ' ἀλλήλων (δὶς τῆς ἑβδομάδος) καὶ ἐκτελεῖται κατὰ κανόνα πλημμελῶς, δὲν ἐξουδετερῶνει τὸν κίνδυνον τῆς μολύνσεως στὸ μεταξὺ οὔτε πιστοποιεῖ ἐπαρκῶς τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν τῶν γυναικῶν. 2) **Ὅτι ἡ Ιατρικὴ ἐπιθεώρησις περιλαμβάνει μόνον ἐλαχίστας γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν μικρὰν μειονότητα, ἀπέναντι τῶν λοιπῶν μυστικῶν ἐλευθερίων γυναικῶν καὶ οὐκ ἀφίνει ἐντελῶς ἀσυνδύτους τοὺς ἄνδρας, μολογόντι ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι καὶ οἱ ἄνδρες εἶναι ἐξίσου ὄργανα μεταδόσεως καὶ συνεπῶς θὰ ἔπρεπε καὶ ἀπὸ καθαρῶς Ιατρικῆς ἀπόψεως νὰ ὑποστοῦν καὶ αὐτοὶ τὰς εὐθύνas καὶ τὰ βάρη δσα τυχὸν ἐπιβάλλονται διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ κινδύνου τῆς δημοσίας ὑγείας**.

3) Ὅτι ὁ ὁμαδικὸς ἐταιρισμὸς ὅπως ἀσχεῖται μετὰ τὴν οἰκισιν πολλῶν γυναικῶν εἰς κοινούς οἴκους γίνεται ἀφορμὴ μεγαλυτέρας μολύνσεως.

4) Ὅτι οἱ ἐκμεταλλεόμενοι τὰς κοινὰς γυναῖκας διευθύντραι, ἀγαπητικοὶ καὶ τὰ λοιπὰ ὄργανα τῶν ἐπιχειρηματιῶν τῆς ἐμποροποιημένης πορνείας, ἔχουν κάθε συμφέρον ν' ἀποκρίψουν τὴν νόσον γυναικός α) διότι δυσφημεῖται ὁ οἶκος τοῦ ἐμπορίου των β) διότι παύουν νὰ ἐκμεταλλεῖνται τὴν ἀσθενοῦσαν κα-
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν ἔκτη σελίδα)

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

τὰ τὸ διάστημα τῆς μακροῦς θεραπείας τῆς ἐντὸς νοσοκομείου, γ) διότι ὁ ἐγκλεισμός εἰς νοσοκομεῖον εἰδικόν, μὲ ἀπόλυτον στέρησιν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας εἶναι μισητὸς καὶ εἰς τὴν ἰδίαν τὴν ἀσθενή.

5) Ὅτι εἰς τοὺς οἴκους αὐτοὺς ἀναπτύσσονται καὶ ἄλλα φεβερὰ κοινωνικὰ πάθη, ὅπως ἡ χρῆσις ναρκωτικῶν καθε εἶδους, ἡ κατάχρησις τοῦ ἀλκοὸλ κλπ.

6) Ὅτι ἡ σύγχρονος ἱατρικὴ ἠθικὴ ἀντίληψις δὲν ἐπιτρέπει πλέον νὰ ἀποταμιεύωνται φρικταὶ ἀσθένειαι εἰς ὁσονδήποτε ἄθλια ἀνθρώπινα πλάσματα τὰ ὁποῖα καταδικάζονται εἰς βέβαιον θάνατον, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦν μονίμους ἑστίας μολύνσεως.

7) Ὅτι παραχωρεῖται τὸ δικαίωμα εἰς ὀλίγα ὑγειονομικὰ ὄργανα, ἀκ μεταλλεύονται καὶ ἱατρικῶς καὶ ἠθικῶς τὴς γυναίκας αὐτῆς.

Συνεπῶς ἀπεδείχθη ὅτι ἡ δῆθεν **προστασία τῆς Δημοσίας ὑγείας μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀπλὴν φρενῆκην διὰ τοὺς ἀφελεῖς, διότι ἀντὶ τὰ ἐπιτυχεῖ ἡ καταπολέμησις τῶν ἀφροδισίων νόσων, τὸ σύστημα αὐτὸ δημιουργεῖ ἑστίας μολύνσεως τόσον σωματικῆς ὅσον καὶ ἠθικῆς καὶ διαρκὴ κίνδυνον διὰ τὴν δημοσίαν ὑγείαν καὶ τὰ δημόσια ἥθη.**

Ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος ἀνεγνώρισε πλέον, ὅτι τὸ σύστημα αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ μελανά στίγματα τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὰ Κράτη σπεύδουν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο νὰ τὸ καταργήσουν, διότι ἡ ἐκ τῆς καταργήσεώς του πείρα τὸν ὑπῆρξεν εὐνοϊκωτάτη, ὥς ἀπέδειξαν καὶ ἀποδεικνύουν αἱ ἐπίσημοι αἰσθητικαὶ πληροφορίαι διὰ τὴν συστηματικὴν ἐλάττωσιν τῶν νόσων αὐτῶν ἡ ὁποία ἐπηκολούθησεν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ διακανονισμός ἐφηρμοδόθη περιορισμένος μόνον ἐπὶ 20 χρόνια, 1864—1884. Εἰς τὴν Σουηδίαν οὐδέποτε ἀνεγνώρισθη ἐπισημῶς. Ἡ Νορβηγία τὸν κατήργησε τὸ 1888, ἡ Δανία τὸ 1902, ἡ Ὁλλανδία τὸ 1911, ἡ Πολωνία καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία τὸ 1922, ἡ Ἑλβετία τελείως τὸ 1925 ἡ Αὐστρία τὸ 1926, ἡ Γερμανία τὸ 1927. Εἶναι χαρακτηριστικαὶ ἐπίσης αἱ στατιστικαὶ διὰ τὴν ἐλάττωσιν τῶν μεταδοτικῶν νόσων εἰς τὸν Ἀγγλικὸν στρατὸν ἀφότου κατηργήθη ὁ διακανονισμός (!)

Σημ. 1. Ἄν καὶ τίς ἔχομε δημοσιεύσει στὸ προηγούμενον φύλλο δὲν χρονομετρούμε νὰ τίς ξαναδημοσιεύσωμε. Τὸ 1883 στὸν Ἀγγλικὸν στρατὸ, σημειώονταν 260 περιπτώσεις σὲ 1000 ἄνδρες καὶ τὸ 1865 ὅταν ἐφαρμόσθηκε ὁ διακανονισμός 251000! Ὅμως ἀπὸ τὸ 1886 πού ἔλειψε ὁ Διακανονισμός, οἱ μεταδοτικὲς ἀρρώστειες παρὰ σέξον συνεχῆ ἐλάττωσιν ὥστε σύμφωνα μὲ τίς ἐπίσημες στατιστικὰς ἀπὸ 267000 στὸ 1886, νὰ φθάσουν σὲ 93000 τὸ 1903, σὲ 50 σὲ 1905, σὲ 65 σὲ 1910, σὲ 59000 στὰ 1913, 40000 στὰ 1921, 27000 στὰ 1923 καὶ 22000 στὰ 1925. Ἐπίσης ἴδε στατιστικὴν γιὰ τὰ στρατεύματα κατοχῆς στὸ προηγούμενον φύλλο στὴ σχετικὴ μελέτη ὡς καὶ λοιπὰς πληροφορίες.

Σημ. 2. Ἡ τελευταία συνέλευσις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν τὸν παρελθόντι Σεπτέμβριον ἔδωσε ἐντολὴν στὸ Συμβούλιόν της νὰ προτρέψει τὰ Κράτη μέλη τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν νὰ ἐξετάσουν ἐκ νέου τὸ ζήτημα τοῦ Κρατικοῦ διακανονισμοῦ μὲ τὸν προφανῆ σκοπὸν νὰ τὰ ὠθήσει εἰς τὴν κατάργησίν του καὶ νὰ προετοιμάσει τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν σύναψιν Διεθνικῆς Σύμβουσις γιὰ τὸν σκοπὸν αὐ-

τὸ ὅτι δὲ ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν (2) προσπαθεῖ διὰ παντὸς μέσου νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ Κράτη μέλη της ὥστε νὰ καταλήξουν εἰς τὴν διὰ συμβάσεως κατάργησιν τοῦ συστήματος αὐτοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Διεθνὴς δημοσία συνείδησις—ἡ ὁποία ἄλλως τε ἔχει ἐκδηλωθῇ εἰς πολλὰ Διεθνή Συνέδρια—δὲν ἀνέχεται πλέον τὸ αἶσχος αὐτὸ καὶ ἀπαιτεῖ νὰ λείψῃ ἡ μεγαλύτερα ἀδικία ποὺ διεπράχθη εἰς βάρος μόνον τῆς πτωχῆς γυναικὸς καὶ ἡ ἀπεχθεστότερα ἐκμετάλλευσις ποὺ διεξάγεται ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Κράτους τοῦ Λυκαίου, ὅπως θέλει νὰ ὀνομάζεται τὸ σημερινὸ Κράτος.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα μέχρι τοῦ 1922 ἡ αὐθαιρεσία τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων ἐξέπερσε τὰ ὅρια τοῦ ἀσφαροῦς Β. Διατάγματος τοῦ 1836 καὶ τὰς κανονιστικὰς ὁδηγίας τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν τοῦ 1856, ποὺ πρῶτα εἰσήγαγον τὸν Διακανονισμὸν κατὰ τὸ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Γαλλικῆς κυρίας νομοθεσίας τοῦ Βοναπάρτη. Στὸ 1922 ἐψηφίσθη ὁ νόμος 3032 «περὶ καταπολεμήσεως τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων καὶ περὶ ἀσέμνων γυναικῶν» ὁ ὁποῖος ἐνομιμοποίησε τὸν ὑφιστάμενον ἤδη αὐθαίρετον Διακανονισμὸν. **Ἐν τούτοις μολοντί τὸ σύστημα τοῦτο μετὰ τῶν οἴκων ἀνοχῆς ὑφίσταται ἀπὸ 92 χρόνων, ὅχι μόνον ἡ κατάστασις ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς δημοσίας ὑγείας δὲν ἐκαλυπτερευσθῇ, ἀλλὰ παρατηρεῖται συνεχὴς αὔξησις τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων,** μὲ ὅλα τὰ θλιβερά των ἀποτελέσματα καὶ ὥς πρὸς τὰ κληρονομικὰ νοσήματα τῶν νέων γενεῶν. Παρουσιάζεται λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα τὸ μεγαλύτερον ἐπιχείρημα κατὰ τοῦ Διακανονισμοῦ. Δυστυχῶς αἱ στατιστικαὶ εἶναι ἐλάχισται καὶ ἐλλιπέσταται, ὥστε νὰ μᾶς δόσουν γενικὴν εἰκόνα, ἐντούτοις ἡ κατάστασις χαρακτηρίζεται ὥς οἰκτρὰ παρὰ τῶν εἰδικῶν καὶ ἡ σύφιλις μετὰ τῆς ἐλονοσίας καὶ τῆς φυματιώσεως ἀποτελοῦν τὰς πραγματικὰς μάστιγας τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἐξ ἄλλου ἡ πορνεία ἐξασκεῖται εἰς ἐξαιρετικῶς μεγαλυτέραν κλίμακα λόγῳ τῶν κοινωνικῶν αἰτίων ποὺ ἀνεφέραμεν ἤδη καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνίκητος νὰ μηδενίσῃ ὁ διακανονισμός.

Ὁ νόμος 3032 α) ἀναγνωρίζει καὶ τακτοποιεῖ τὴν λειτουργίαν τῶν οἴκων ἀνοχῆς.

β) προβλέπει τὴν ἰδρυσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία σκοπὸν ἔχει 1) νὰ χαρακτηρίσῃ μίαν γυναῖκα ὥς ἀνήθικον καὶ 2) ἢ νὰ τὴν κατατίσῃ εἰς τὰς κοινὰς γυναικὰς ἐγκλείουσα αὐτὴν εἰς οἶκον ἀνοχῆς ἢ εἰς τὰς ἐλευθερίας ὅτε θὰ ἀσπῇ τὴν πορνείαν ὑπὸ ὄρους. 3) νὰ δίδῃ ἀδείας διὰ τὴν ἰδρυσιν οἴκων ἀνοχῆς καὶ νὰ διατάσῃ τὴν κατάργησιν ὧων δὲν πληροῦν τοὺς ὄρους τοῦ νόμου καὶ 4) νὰ λαμβάνῃ μέτρα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι παύουν νὰ ἀσκοῦν τὴν πορνείαν.

γ) Ἐξ ἄλλου τὸ Ἐκτελεστικὸν Λιάτωμα τῆς 19

τὸ ἥ πρῶξι αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ τελευταῖον χτύπημα στὸ σύστημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον καταδικάσθηκε ἤδη ἀπὸ 7 Διεθνῆ Συνέδρια καὶ θεωρήθηκε ὥς ἡ κυρία πηγὴ τῆς σωματεμπορίας τῶν γυναικῶν.

Ἀπριλίον 1923 χαρακτηρίζει ὡς κοινὰς γυναῖκας «ὅσας ἐκδίδονται ἐπὶ ἀμοιβῇ εἰς περισσώτερους τῶν 2 ἀνδρας».

δ) Προβλέπει τὴν καταγραφὴν τῶν κοινῶν γυναικῶν, καὶ τὴν ἱατρικὴν ἐπιθεώρησιν.

ε) Τὸν περιορισμὸν τῶν εἰς εἰδικὰ νοσοκομεῖα μέχρις ἀποθεραπείας.

στ) Τὴν κράτησιν καὶ ὑποχρεωτικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν γυναικῶν ποὺ καταγγέλλονται ὅτι περιφέρονται ἢ ἐξιστοῦν ἄλλως τὴν πορνείαν.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ νόμου 3032 αἱ ὁποῖαι ἐκτελοῦνται ὡς νόμοι ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Ἀστυνομίας ἡθῶν, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ διοικητικὰ μέτρα τὰ ὁποῖα κανονίζονται ἐκάστοτε παρὰ τῶν Ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, καταργοῦν καὶ εἰς τὴν χώραν μας, ὅχι μόνον κάθε ἀντίληψιν ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ παρασκευάζουν εὐκολον ἑαυτοὺς διὰ κάθε εἶδους ἐκμετάλλευσιν τῶν γυναικῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπόληψις τῶν προσώπων καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν εἶναι ἐμπιστευμένα εἰς κατώτερα Ἀστυνομικὰ ὄργανα (1). Καθεὶς ἀντιλαμβάνεται ποῖα ἐκμετάλλευσις εἶναι δυνατόν ν' ἀσκηθῇ ὅταν τὰ ἐκτελεστικά ὄργανα ἔχουν τοιαύτην ἐξουσίαν καὶ παρ' ὅλους τοὺς τυχόν περιορισμοὺς.

Τὸ γεγονός ὅτι καθ' ὑπερβάσιν τῆς ἐξουσίας του σὺν, ὁ πρῶτος τυχὼν ἀστυνομικὸς ὑπαξιωματικὸς δύναται νὰ προσαγάγῃ εἰς τὸ τμήμα ἡθῶν γυναῖκα, διὰ νὰ ὑποστῇ ἐκεῖ τὴν ἱατρικὴν ἐξέτασιν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἀτομικὴν του κρίσιν εἶναι ὑποπτος, δὲν μειώνεται, οὔτε μὲ τὸ ὅτι ἡ ἐξέτασις γίνεται τῇ συναινέσει τῆς γυναικὸς καὶ κατόπιν διαδικασίας κατὰ τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν, οὔτε μὲ τὴν σύστασιν πρὸς τὰ κατώτερα Ἀστυνομικὰ ὄργανα νὰ εἶναι προσεκτικά. Ἡ καθημερινὴ πείρα μᾶς παροισάζει πλῆθος τοιούτων ὑπερβασίων, αἱ ὁποῖαι καὶ μόναι ἀρχοῦν καὶ ἐδῶ νὰ σιγματίσουν τὴν κατάστασιν καὶ νὰ πείσουν ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι συννεφασμένον μὲ αἰσχρὰν ἐκμετάλλευσιν.

Ἄλλως τε καὶ γενικῶς ἐξεταζόμενος ὁ νόμος τοῦ 1922 εἶναι **ἀντισυνταγματικὸς**.

α) Διότι προσβάλλει τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν τῆς γυναικὸς μέχρι τοῦ βαθμοῦ νὰ τὴν ἐκμηδενίσῃ.

β) Διότι συγγράει τὴν δικαστικὴν μὲ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἀστυνομίας ἡθῶν αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζουν γυναῖκας ὡς κοινὰς καὶ ἐπιβάλλουν προσθέτως καὶ ἐκτελοῦν ποινὰς μὴ προβλεπομένας ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τοῦ κοινοῦ δικαίου, ὡς τὸ κλείσιμον εἰς τοὺς οἴκους κλπ.

γ) Διότι προβλέπει μέτρα καὶ ἐπιβάλλει ποινὰς, τὰ ὁποῖα ἀναιροῦν ὅλα ὁμοῦ τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα ποὺ ἐξισφαλίζει τὸ Σύνταγμα.

δ) Διότι ἐξ ἄλλου ὁ νόμος αὐτὸς δημιουργεῖ αὐθαίρετως **ἓνα ἐξαιρετικὸν δίκαιον** ἐφ' ὅσον ἐφαρμόζεται μόνον εἰς μίαν κατηγορίαν ἀνθρώπων, τὴν **γυναῖκα** καὶ ἐξ αὐτῶν μόνον εἰς μίαν τάξιν γυναικῶν

τὴν **τάξιν τῶν πτωχῶν γυναικῶν**. Ὅμως κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, τὸ δίκαιον πρέπει νὰ εἶναι κοινὸν δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀποτελοῦν τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος.

Τὸ ἄσχοτον καὶ ἀνοήτως τοῦ συστήματος ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς χαρακτηριστικῶν σημείων.

α) Ὅτι εἰς τοὺς οἴκους ἀνοχῆς διαμένοντι μόνον ἐλάχισται γυναῖκες αἱ ὁποῖαι καὶ ὑφίστανται τὸν ἱατρικὸν ἔλεγχον μετὰ τῶν ἐλευθερίων καταγεγραμμένων γυναικῶν, ἐνῶ παραλλήλως οἱ οἴκοι αὐτοὶ χρησιμεύουν ὡς ἐντενκτήριον τοῦ μεγάλου πλῆθους τῶν μυστικῶν ἐλευθερίων γυναικῶν αἱ ὁποῖαι δὲν ὑφίστανται οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστοῦν ἔλεγχον, διότι μένουσι ἀγνωστοί.

β) Ὅτι αἱ εἰς οἴκους ἐξασκοῦσαι τὴν πορνείαν ἐλαττοῦνται διαρκῶς ὅχι διότι, ὡς ἰσχυρίζεται, ἡ ἀρμόδια ὑπηρεσία βραβεύει πρὸς τὴν κατάργησιν τῶν οἴκων ἐφόσον διαρκῶς ἐκδίδει νέας ἀδείας διὰ τὴν λειτουργίαν νέων οἴκων, ἀλλὰ διότι καὶ εἰς τὸν τόπον μας ὁ ἔταιρισμός βραβεύει ἀπὸ τὸ στάδιον τῆς ὁμαδικῆς ἐξασκήσεως τοῦ εἰς τὴν ἀτομικὴν, λόγῳ τοῦ ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες αὐταὶ αἰσθάνονται καθημερινῶς περισσώτερον τοὺς σωματικὸς κινδύνους ἀπὸ τὴν διαβίωσιν εἰς οἴκους καὶ τὴν μείωσιν τῶν ὑλικῶν ὠφελειμάτων τῶν. Λύγεται λοιπὸν νὰ προβλέψῃ κανεὶς ὅτι ὁ θεσμὸς θὰ ἐκλείρῃ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ θὰ ἐξέλπει συντομώτερον, ἐὰν δὲν συνετηρεῖτο ἀπὸ τὰ Κράτος.

γ) Ὅτι ἀπέναντι τῶν ὑποχρεωτικῶς θεραπευομένων ἐλευθερίων γυναικῶν εἰς τὸ νοσοκομεῖον Συγγροῦ ἔχομεν διαρκῆ αἰδήσιν τῶν ἐκουσίως προσερχομένων ἄλλων ἀρρώστων γυναικῶν, ἀνδρῶν καὶ παιδῶν. Ἀυστηρῶς ἠλείπουν αἱ στατιστικά, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκουσίως θεραπευομένων ἀτόμων εἰς λαϊκὰ ἱατρεῖα καὶ ἰδιωτικὰς κλινικὰς αὐξάνει διαρκῶς. Τὸ γεγονὸς δὲ αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τῆς θεραπείας. Εἶναι ἀκόμη γεγονός ὅτι πλῆθος ἀσθενῶν ἐκ τῶν λαϊκῶν ἰδίως τιάξων θὰ ἦτο πρόθυμον νὰ θεραπευθῇ, ἐὰν εὑρίσκετο πρόχειρα λαϊκὰ ἱατρεῖα μὲ δωρεὰν παροχὴν φαρμάκων καὶ ἐξέμυθον θεραπείαν.

Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον ἐπιχείρημα διὰ τὴν κατάργησιν τῶν οἴκων αὐτῶν καὶ τοῦ διακανονιστικοῦ γενικῶς συστήματος καὶ εἰς τὸν τόπον μας μᾶς δίδει ἡ ὁμολογία τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ νόμου 3032 ὅπως ἐκφράζεται εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας ἐπὶ τοῦ τελευταίου προσχεδίου νόμου (δακτυλογραφημένου καί μενόμενου σελ. 4). **«ΤΟ ΠΡΟΣΦΟΡΩΤΕΡΟΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΜΕΤΡΟΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΦΡΟΛΙΣΙΩΝ ΝΟΣΩΝ ΘΑ ΗΤΟ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΛΑΙΚΩΝ ΙΑΤΡΕΙΩΝ ΕΝ ΟΙΣ Η ΑΡΤΙΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΛΟΝ ΚΟΙΝΟΥ ΘΑ ΠΑΡΕΙΧΕΤΟ ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΙ ΕΧΕΜΕΝΘΟΣ.»**

Ὅστε ὅλον τὸ καταθλιπτικὸν σύστημα τοῦ διακανονισμοῦ χάνει καὶ τὴν τελευταίαν του δικαιολογίαν εἰς τὸν τόπον μας, τὴν δικαιολογίαν τῆς προστασίας τῆς υγείας. Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτὴ ὁμολο-

(1) Ἴδε ἀποφάσεις τῆς Εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ἡθῶν εἰς τὰ πρακτικά τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς καὶ ἐγκυκλίους τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας πόλεων.

γία τῶν ἀνωτέρω ἐκτελεστικῶν ὀργάνων τοῦ νόμου 3032 μεταξὺ τῶν ὁποίων εἰδικοὶ ἱατροί, καθηγηταὶ Πανεπιστημίου καὶ διευθύνται τοῦ εἰδικοῦ νοσοκομείου, τοῦ δίδει τὸ κτύπημα τῆς χάριτος, ἐνῶ συγχρόνως καθιερώνει τὴν ἄποψιν τῶν ὑπὲρ τοῦ καταργητικοῦ συστήματος, πὺν εἶναι **ἡ ἐλευθέρα μυστικὴ καὶ δωρεὰν θεραπεία τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων.**

ΣΗΜ.— (1) Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ ὑπομνήματος, πὺν ἀφορᾷ τὸ προσχέδιο νόμου τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας, θὰ δημοσιευτῇ στὸ ἐρχόμενο φύλλο.
